

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๑/๒๔๘๔ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
วันศุกร์ที่ ๒๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๘๔
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๑๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๔๕ คนเป็น
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุม
ต่อไป

ในวาระที่ ๑ กระทั่งถาม กระทั่งที่
หนึ่งของนายพัน สุพรรณสาร เรื่อง สุป
นาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

นายพัน สุพรรณสาร (พระนคร
ศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและ
การตั้งต่อไปนี้ คือการทำนาของราษฎรใน
อำเภอนครหลวงและอำเภอท่าเรือ ตั้งแต่
ตำบลนครหลวงขึ้นไปจนถึงตำบลท่าเรือ
ทั้งสองฟากลำน้ำแควป่าสัก ได้เสียหายมา
ทุก ๆ ปีใน ๓ ปีมานี้ เพราะฝนแล้งไม่
มีน้ำพอแก่การทำนา และในปีนี้การทำ
นาในบริเวณตำบลต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว
ก็ทำนาไม่ได้ เพราะฝนแล้ง ที่ทำไว้แล้ว
ก็แห้งตายเสียหายเป็นส่วนมาก จึงขอ
ถามรัฐบาลว่า

๑. ท่านได้สำรวจภาวะ ราษฎร
และการทำนาในบริเวณ ที่กล่าวแล้วเพื่อ
หาทางช่วย ในการทำนาอย่างไรบ้างหรือ
ไม่

๒. ท่านจะจัดให้มีสูบน้ำไว้ประจำ
ตำบล ๆ ละ ๑ เครื่องเพื่อช่วยเหลือใน
การทำนาเป็นประจำได้หรือไม่ หรือจะ
จัดให้มีเครื่องสูบน้ำขนาดใหญ่ไว้ประจำ
จังหวัดพระนคร ศรีอยุธยาเพื่อช่วยเหลือ
เป็นการทั่วไปเฉพาะ จังหวัดจะได้ หรือ
ไม่

พล.อ.ต. พระเวชยันตรังสฤษดิ์
(รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรและ
การ) : กระทรวงเกษตรและ การขอตอบ
ว่า

๑. ทางกรมได้เคยทำการสำรวจ
ภาวะของ ราษฎรและ การทำนา ในท้องที่
ตามกระทู้ถามนี้ เพื่อพิจารณาหาทางช่วย
เหลือด้วย วิธีสหกรณ์ บำรุงที่ดิน ครึ่งหนึ่ง

แล้วปรากฏว่า ถ้าจะช่วยเหลือโดยวิธีนี้ ให้เป็นผลก็จะต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมาก ซึ่งเงินค่าหุ้นที่เรียกเก็บ จากสมาชิกก็จะไม่พอเพียง จึงยังไม่อาจจะจัดสหกรณ์ประเภทหาทุนได้ ทางการจะได้พิจารณาจัดตั้งขึ้นในโอกาสต่อไป ส่วนการช่วยเหลือการทำนาของราษฎร ในท้องที่ดังกล่าวในปีนั้น ทางการได้ส่งเรือนาไปช่วยสูบน้ำที่อำเภอท่าเรืออยู่ราว ๑ สัปดาห์ ก็มีฝนตก มีน้ำเพียงพอ จึงได้ถอนเรือนามาช่วยเหลือในท้องที่อื่นต่อไป ส่วนทางอำเภอนครหลวง ทางการได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจดูการทำนา และได้ติดต่อกับคณะกรรมการอำเภอแล้ว ปรากฏว่ามีน้ำเพียงพอ ไม่จำเป็นต้องใช้เรือนา

๒. การที่จะจัดเครื่องสูบน้ำประจำทุกตำบลนั้น ยังไม่สามารถทำได้ แต่กรมชลประทานได้ทำการเจรจากับคณะกรรมการจังหวัดพระนครศรีอยุธยาในอันที่จะใช้เงินบำรุงท้องที่ จัดหาเครื่องสูบน้ำขนาดใหญ่ไว้สำหรับประจำจังหวัด

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ตามที่ท่านได้กรุณาชี้แจงว่า ได้เคยพิจารณาที่จะจัดเป็นสหกรณ์บำรุงที่ดิน แต่ก็เป็นการสิ้นเปลืองมาก จึงไม่สามารถจะทำในขณะนี้ได้ นอกจาก

วิธีดังที่ได้อธิบายมาแล้ว ท่านจะมีวิธีอย่างอื่น ไตที่จะช่วยเหลือได้อีกบ้างหรือไม่ หรือว่าไม่มีเสียเลย

พล.อ.ต. พระเวชยันตรังสฤษฏ์ (รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตร-ธนาการ) : คือวิธีช่วยเหลือที่จะให้เป็นผลแก่ราษฎรนั้น ก็เนื่องด้วยว่าที่ที่ต้องขออนุญาตอยู่ที่สูง คือที่ดินมีเขื่อนแล้วควรหาวิธีบำรุงที่ดินโดยชักนำขึ้นไป นั้นแหละจึงจะเป็นผล แต่วิธีนั้นจะต้องเรียกหุ้นจากสมาชิก และหุ้นนั้นถ้ามีราคาสูงก็เกรงว่าจะเป็นการลำบาก คือสมาชิกไม่สามารถจะชดใช้เงินนั้นได้ในเวลาอันควรนั้นประการหนึ่ง ส่วนที่จะให้กรมชลประทานจัดการช่วยเหลือนั้น ถ้าคิดดูแล้วค่าใช้จ่ายมากเกินไปทีเดียว เมื่อเช่นนั้นแล้วเราควรจะไปดำริช่วยเหลือในทางอื่น ซึ่งมีความจำเป็นก่อนและอาจจะช่วยเหลือได้สะดวกกว่าก่อน

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ที่จะช่วยเหลือในทางอื่นนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่าจะช่วยเหลือในทางใดนั้นอย่างหนึ่ง แต่อีกอย่างหนึ่งที่จะช่วยเหลือจัดขึ้นในตำบลนครหลวงนั้นจะเสร็จในเวลาใด

พล.อ.ต. พระเวชยันตรังสฤษฏ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร-ธนาการ) : ที่ตอบเมื่อก่อน คือการช่วยเหลือนั้นเรามีหน้าที่จะต้องช่วยเหลือทั่วประเทศ เมื่อแห่งใดซึ่งช่วยเหลือได้สะดวกกว่า คือลงทุนน้อยกว่าก็ควรจะไปจัดทำในที่นั้นก่อนแทนที่จะจัดที่อื่น การช่วยเหลือก็คือจัดตั้งเป็นสหกรณ์บำรุงที่ดินชน แต่การกระทำเช่นนี้ก็ยังสับสนเปลืองมาก คงได้เรียนแล้วและค่าของหุ้นก็จะเป็นการลำบากแก่สมาชิก ส่วนตำบลนครหลวงนั้นเท่าที่สำรวจแล้วเห็นว่า พอมีลูกทางจะทำได้ แต่จะทำได้เมื่อใดนั้น ข้าพเจ้าเสียใจที่จะตอบในเวลาไม่ได้ เพราะว่ายังมีสหกรณ์อื่นที่จะต้องจัดทำอยู่ ถ้ามีเงินพอจะทำได้ก็จะไปถึงอำเภอได้เร็ววัน

นายพน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ที่ข้าพเจ้าถามนั้นมีความมุ่งหมายที่จะให้ช่วยราษฎรเฉพาะในบริเวณที่กล่าวนี้ เท่าที่ท่านตอบว่าจำเป็นที่ไหนก็จะไปทำที่นั่นก่อน นั้นเป็นการปกครองทั่ว ๆ ไป ขอทราบเฉพาะตำบลที่กล่าวนี้ว่ามีทางช่วยเหลือได้หรือไม่ และสหกรณ์ประเภทหาทุนนั้น ก็ทราบ

คร่าว ๆ ว่าจะจัดได้เมื่อไรในอำเภอนครหลวง

พล.อ.ต. พระเวชยันตรังสฤษฏ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร-ธนาการ) : ที่ข้าพเจ้าตอบนั้น เพราะว่าการบำรุงนั้นเราต้องบำรุงทั่วไป แต่งบประมาณค่าใช้จ่ายที่คงไว้ยังมีจำกัด เพราะฉะนั้นเราจะจัดทั่วไปนั้นไม่ได้ เมื่อเช่นนี้แล้ว เราจึงจำเป็นต้องช่วยในที่ที่สะดวกก่อนเป็นธรรมดา เพราะฉะนั้นที่จะจัดสหกรณ์บำรุงที่ดินชน ในท้องที่ที่กล่าวนี้ยังไม่ได้ ส่วนในอำเภอนครหลวงนั้นก็จะได้จัดทำในเวลาใดเมื่อมีเงินหรือเจ้าหน้าที่เพียงพอทำไปถึงตำบลที่กล่าวนี้ได้ เราก็จะทำ แต่ในเวลาที่ยังกะไม่ได้ว่าจะทำได้เมื่อใด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมควาระกระทำแล้ว ต่อไปนี้ข้าพเจ้าได้รับญัตติของรัฐบาลฉบับหนึ่งขอให้เปลี่ยนแปลงระเบียบวาระประชุมวันนี้ โดยยกเอาร่างพระราชบัญญัติยาสูบของนายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ และของนายพึ่งศรีจันทร์ ขึ้นพิจารณาก่อนระเบียบวาระอื่น เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าจะถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติที่ประชุมอนุมัติ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราช
บัญญัติยาสูบแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๕๘๔ ของนายพึง ศรี-
จันท์

นายพึง ศรีจันท์ (อุตร-
ดิตถ์) : ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราช
บัญญัติยาสูบแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒)
สู่สภาผู้แทนราษฎร โดยมีหลักการว่า
เพื่อแก้ไขพระราชบัญญัติยาสูบ พุทธ-
ศักราช ๒๕๘๑ ให้เหมาะสมและอำนวยความสะดวก
แก่ราษฎรผู้ทำการเพาะ
ปลูกและจำหน่ายยาสูบบ้างขึ้น

เหตุผลมีความว่า เนื่องแต่เมื่อ
พุทธศักราช ๒๕๘๑ รัฐบาลได้ออก
พระราชบัญญัติยาสูบฉบับหนึ่งด้วยความ
คิดเห็นของรัฐบาลในขณะนั้นว่า ผู้ปฏิบัติ
กิจการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินั้น
แล้วจะนำผลดีมาสู่ราษฎรผู้ปลูกยาสูบ
และผู้จำหน่ายยาสูบเป็นอันมาก แต่ผล
ปฏิบัติที่จัดทำเป็นไปตามพระราชบัญญัตินั้น
เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับยาเส้น แทนที่ราษฎร
จะได้รับความสะดวกสบายหรือได้รับความ
สะดวกจากพระราชบัญญัตินั้น ผล
กลับตรงกันข้าม คือทำให้ราษฎรได้รับความ
เดือดร้อนมาก เหตุที่เดือดร้อนก็

คือตามกฎหมายนั้น มีมาตรา ๖ บัญญัติ
ว่าผู้ปลูกยาสูบจะขายยาเส้น ซึ่งตนหันทำ
ขึ้นแล้วให้แก่ใครไม่ได้ทั้งนั้น นอกจาก
กรมสรรพสามิตหรือบุคคลที่กรมสรรพ-
สามิตอนุมัติ เมื่อมีกฎหมายเช่น
นี้แล้ววิธีที่กรมสรรพสามิตก่อนอนุญาต
ให้บริษัทจังหวัดบางจังหวัดเป็นผู้ซื้อ
เมื่อบริษัทจังหวัดได้รับอนุญาตขึ้นแล้ว
ก็ตั้งกรรมการขึ้นอีกก็คนก็แล้วแต่จะเห็น
สมควรกำหนดราคา และเงื่อนไขตามที่
กรรมการจะเห็นสมควร แต่เงื่อนไขนั้น
มีบางอันที่ผู้ปลูกยาสูบไม่สามารถจะปฏิบัติ
ตามได้ ยาสูบที่ทำขึ้นจึงกลายเป็นยา
ที่ไม่ถูกเงื่อนไข ไม่ถูกลักษณะที่บริษัท
จังหวัดจะรับซื้อ เมื่อเช่นนั้นแล้วผู้ทำยา
สูบจะไปขายให้แก่ผู้อื่นก็ขายไม่ได้ เพราะ
ผิดกฎหมายว่าจะขายได้ก็ต้องเปลี่ยนแปลง
แก้ไขกันใหญ่โต เป็นการเสียค่าใช้จ่าย
และทำให้ขายไม่ได้ราคาดี เท่าที่
ควรได้เสียอีก กล่าวคือในการที่บริษัท
จังหวัดกำหนดราคาไว้นั้น ได้กำหนดตั้งแต่
ต่ำที่สุดจนถึงสูงที่สุดมีต่างกันถึง
๕-๖ ชนิด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
รวบรวมเสียหน่อยเถอะ ท่านได้ตกลงกัน
แล้ว

นาย พิง ศรี จันทน์ (อุตร-
ดิตถ์) : ถ้าอย่างนั้นสมาชิกที่ไม่รู้ก็ไม่
เข้าใจแล้วแต่ประธานจะให้พูด อย่าง
ไรผมก็จะเชื่อ

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้มี ปรากฏอยู่ใน
ระเบียบวาระ แต่ว่าเพื่อที่จะให้ข้อที่
สมาชิกข้องใจได้หมดไป และไม่จำเป็น
จะต้องให้พระราชบัญญัตินี้ค้างค้ำ ทาง
กระทรวงการคลังจึง ได้เชิญผู้ เสนอร่าง
พระราชบัญญัติ ฉบับนี้ พร้อมทั้งผู้ เสนอ
ร่างพระราชบัญญัติอีกฉบับหนึ่ง คือขอ
โทษที่ออกนาม คือนายทองอินทร์ ภูริ-
พัฒน์ พร้อมทั้งผู้ที่ได้มีหนังสือหรือได้
มีข้อสอบถามมายังข้าพเจ้า ขอโทษที่
ออกชื่อ เช่นนายทอง กันทาธรรม
ร.ท. อู๊ด นิตยสุทธิ์ นายแก้ว สิงหะ
คเชนทร์ หลวงราชภูริวิรุณหกิจ นาย
ศิริ บำเพ็ญอยู่ ชนคุปตพงษ์ประพัทธ์
ซึ่งได้ไปพบกันที่กระทรวงการ คลังเมื่อ
ตอนเช้าวันนี้ และได้ตกลงกันว่าทาง
รัฐบาล ไม่ขัดข้อง ในการที่จะรับ หลัก
การร่างพระราชบัญญัติทั้งสอง ฉบับและ
เมื่อได้รับหลักการแล้วเราก็จะได้ไปปรับ
ปรุงแก้ไขใน ชั้นกรรมาธิการ และส่วน

รัฐบาลก็ได้เตรียมวิธีการที่จะแก้ไขข้อก่า
หนดอันเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติของเจ้าหน้าที่
อยู่แล้ว เพราะเรื่องนี้ได้มีข้อตกลงกับผู้
ที่เสนอร่าง พระราชบัญญัติ มาตั้งกล่าว
แล้ว และรัฐบาลนี้ไม่ขัดข้องที่จะขอให้
รับหลักการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางรัฐบาลไม่ขัดข้องในการรับ หลักการ

หลวงศรีสุพรรณดิษฐ์(ชุมพร):
ข้าพเจ้ามีเหตุผลที่จะพูดอีกสักเล็กน้อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เหตุผลไปพูดกันในชั้นกรรมาธิการเถอะ

หลวงศรีสุพรรณดิษฐ์(ชุมพร):
ขอประธานโทษ คณะหลักการ ไทเน ๆ
จะรับหลักการแล้วขอเสนอเพื่อให้รัฐบาล
พิจารณา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ขอให้พูดกันในชั้นกรรมาธิการดีกว่า

หลวงศรีสุพรรณดิษฐ์(ชุมพร) :
ใช้เวลาเล็กน้อยไม่เกิน ๕ นาที

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไปพูดที่โน่นก็ได้ ข้าพเจ้าไม่อยากจะ
กตกอท่านถึงผู้เสนออีก ไม่ใช่ว่า ไม่ตกลง
ตามนี้ เพราะ ฉะนั้น ข้าพเจ้า ขอให้ที่
ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการ

แห่งร่างพระราชบัญญัติไว้พิจารณาต่อไป
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่เห็นด้วย ไม่มีเห็นด้วยโดยพร้อมเพรียง
เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา ส่งกรร
มาธิการสามัญหรือวิสามัญ

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ขอ
ให้ส่งกรรมาธิการวิสามัญ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางรัฐบาลให้ส่งกรรมาธิการวิสามัญ
จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมเห็นอนุมัติให้ส่ง
กรรมาธิการวิสามัญ มีจำนวนกี่คน

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : มี
จำนวน ๗ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางรัฐบาลเสนอ ขอให้ส่งกรรมาธิการ
วิสามัญมีจำนวน ๗ นาย มีผู้ใดจะมี
ความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าจะถือว่าที่ประชุมเห็นอนุมัติให้มี
จำนวน ๗ นาย

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : รัฐ-
บาลขอเสนอ ๑. น.อ. พระประพิณ-
พยนต์ ร.น. ๒. พ.ต.ท. ชุนศรีศรา-
กร ๓. นายสงวน ตลารักษ์

หลวงประสิทธิ์นกรกรม (พระ
นครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
นายทอง กัณฑ์ธรรม

มีสมาชิกรับรอง

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์
(พิจิตร) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายพืง
ศรีจันทร์

มีสมาชิกรับรอง

นายบุญศรี วิทยุรัตน์ (เชียง-
ราย) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายทองอินทร์
ภูริพัฒน์

มีสมาชิกรับรอง

นายจำลอง ดาวเรือง (มหา-
สารคาม) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายฟอง
สิทธิธรรม

มีสมาชิกรับรอง

นายฟอง สีทธิธรรม (อุป-
ราชธานี) : ข้าพเจ้าชกตอน ขอเสนอ
นายจำลอง ทาวเรือง
มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ครบแล้ว ต่อไปขอให้เลขาธิการสภา
อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
๑. พ. ต. ท. ชุน ศรีศรภากร ๒. น. อ.
พระประพิณพนยุท ร.น. ๓. นายสงวน
ศุลาภักษ์ ๔. นายทอง กัณฑ์ธรรม ๕.
นายทองอินทร์ ฎุริพัฒน์ ๖. นายฟิ่ง
ศรีจันทร์ ๗. นายจำลอง ทาวเรือง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
แปรญัตติภายในกี่วัน

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : แปร
ญัตติภายใน ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางรัฐบาลแปรญัตติภายใน ๑ วัน จะ
มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้แปร
ญัตติภายใน ๑ วัน

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ ๓)
พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของนายทองอินทร์
ฎุริพัฒน์

นายทองอินทร์ ฎุริพัฒน์
(อุปราชธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอร่าง
พระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ ๓)
พุทธศักราช ๒๔๘๔ โดยมีหลักการเพื่อ
แก้ไขพระราชบัญญัติยาสูบ พุทธศักราช
๒๔๘๑ บางมาตรา สำหรับเหตุผลนั้น
เพื่อที่จะขยายให้การ ปลูกยาสูบ สำหรับ
ราษฎรที่จะใช้ประโยชน์เฉพาะ ครว้เรือน
ไม่ต้องขอรับ อนุญาตจากเจ้าพนักงาน
เพราะว่าเป็นการปลูกกันเพื่อสูบเล็กน้อย
ในครัวเรือนเท่านั้นประการที่หนึ่ง

ส่วนประการที่สองนั้น การจำ
หน่ายใบยาและยาเส้น นั้น ราษฎรที่เพาะ
ปลูกย่อมมีการให้กันเล็กน้อยบ้างและช่วย
กันทำบุญทำทานบ้าง ซึ่งเป็นประเพณี
นิยมของราษฎรทั่วทั้งประเทศไทย การ
จำกัดไม่ให้ราษฎร กระทำการเพียงเล็ก
น้อยโดยต้องขออนุญาตหรือขยายให้เฉพาะ
ผู้บ่มใบยาและเจ้าพนักงานนั้น จึงไม่ค่อย
สะดวกนัก ควรจะหาวิธีให้ผู้ทำยาสูบนั้น
ได้รับความสะดวกไม่เดือดร้อนแก่ราษฎร
หวังว่าสภา ฯ นี้คงจะรับหลักการ

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : เรื่องนี้ก็เช่นเดียวกันได้ไปทำความตกลงกันมาแล้ว รัฐบาลไม่ขัดข้องที่จะแก้ไข ขอให้รับหลักการไว้พิจารณา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติไว้พิจารณาขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่เห็นด้วยไม่มีเห็นด้วยโดยพร้อมเพรียงเป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมการสามัญหรือวิสามัญ

หลวงประดิษฐมนูธรรม (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ส่งคณะกรรมการวิสามัญชุดเดียวกันกับเมื่อ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : รัฐบาลเสนอให้ส่งกรรมการวิสามัญชุดที่

นายศิริ บำเพ็ญอยู่ (ชยันต) : ข้าพเจ้าเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนี้มีหลักการอย่างเดียวกัน คือแก้พระราชบัญญัติยาสูบ เพราะฉะนั้นจึงเห็น

ว่าขอให้รวมเป็น พระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไปในชั้นกรรมาธิการ อาจจะทำมาเป็นพระราชบัญญัติเดียวกันก็ได้ แล้วแต่กรรมาธิการเถิด คณะกรรมาธิการวิสามัญที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัติของนายฟิ่ง ศรีจันทร์มีจำนวน ๗ คน ถ้าไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

ในวาระต่อไปข้าพเจ้าได้รับญัตติของรัฐบาลอีกฉบับหนึ่งขอเปลี่ยนระเบียบวาระโดยยกเอาร่างพระราชบัญญัติของรัฐบาลขึ้นพิจารณาภายหลังพระราชบัญญัติยาสูบตามลำดับ ตั้งต่อไปนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติโอนอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับกรมกร พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

๒. ร่างพระราชบัญญัติที่จัดเข้าระเบียบวาระครั้งที่ ๑๗/๒๔๘๔ เรื่องที่ ๔,๕,๖ และต่อ ๆ ไปตามลำดับ

เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าจะถือว่าที่ประชุมอนุมัติในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโอนอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับกรมกรพุทธศักราช ๒๔๘๔

ขุนสมุหราชเลขา (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : โดยเหตุที่ได้ตั้งกระทรวง ทบวง กรม และได้มีการปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม ขึ้นใหม่ตามที่ได้ผ่านไปแล้ว ในสภา ฯ นี้ ได้มีการเปลี่ยนแปลงได้โอนกองไปอยู่ยังกรมต่าง ๆ ด้วย ที่นี้เฉพาะกองกรมกรมนั้น ทว่าการได้ตกลงให้โอนมาจากกรมพาณิชย์ กระทรวงการเศรษฐกิจมาอยู่ในกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย เพราะเหตุที่การที่โอนมานั้นก็จำเป็นที่จะต้องแก้อำนาจหน้าที่ในกฎหมาย ซึ่งเดิมเป็นคนละกรมและคนละกระทรวงให้มาอยู่ใน กรม และ กระทรวงใหม่ หวังว่าสภา ฯ นี้คงจะรับหลักการไว้พิจารณา

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นครศรีธรรมราช) : ในการที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติโอนอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับกรมกร พุทธศักราช ๒๔๘๔ หลักการที่รัฐบาลได้อภิปรายแล้วเมื่อเรื่องนั้นข้าพเจ้ามีความสงสัยและข้องใจอยู่บางประการ อยากจะถามในหลักการที่รัฐบาลเสนอมานี้ ซึ่งหลักการที่รัฐบาลบอกว่าเพื่อที่จะบริหารงานให้เกิดผล ประโยชน์ขึ้นแก่กรมกร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า

ขอถามรัฐบาลในข้อข้องใจว่า เมื่อท่านได้รับมอบอำนาจและหน้าที่ตั้งนี้มาสู่กระทรวงมหาดไทย ท่านรับรองได้ไหมว่าจะปรับปรุงภาวะกรมกรที่หาเข้ากินค่า ต้องซื้อข้าวสารแพ่งด้วย และซื้อเกลือแพ่ง ซื้อเครื่องนุ่งห่มแพ่งให้ได้ซื้อราคาถูก ๆ ขึ้นตลอดจนสินค้าบางอย่างเช่น ไม้ขีดไฟ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือเครื่องนุ่งห่ม ตามแบบสมัยใหม่ ซึ่งเราเรียกว่ารัฐนิยม ซึ่งกรมกรส่วนมากกำลังเดือดร้อนทั้งผู้หญิงและผู้ชาย เดือดร้อนทั้งเวลาหลับและเวลาตื่น เดือดร้อนในการที่จะไปติดต่อสื่อสารเสียค่าภาษีอากรตามอำเภอ ตามศาลากลาง จังหวัด และ ตาม กระทรวง ทบวง กรม ซึ่งกรมกรเหล่านั้นได้รับความเดือดร้อนอยู่คนานับ ประการดังที่ท่านเองก็ทราบอยู่แล้วโดยแลเห็นด้วย คำขอความที่ข้าพเจ้าถามรัฐบาลมีทางที่จะป้องกันมิให้ราษฎร คือกรมกรเหล่านั้นเดือดร้อนได้ไหม และจะป้องกันเมื่อไร นี่เป็นปัญหาสำคัญที่ข้าพเจ้าข้องใจ จึงขอถามรัฐบาล แต่รัฐบาลก็บอกว่าเหตุผลของข้าพเจ้าไม่มีตามเคย เหตุผลของข้าพเจ้านั้นเป็นเหตุผลของชาวไทยทั่ว ๆ ไป ณ บัดนี้ข้าพเจ้าขอให้รัฐบาลได้

โปรดแสดงเพื่อให้หายข้องใจของกรรมกรทั่ว ๆ ไปทั้งหญิงและชาย

ขุนสมอาหารหิตะคดี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ที่ท่านสมาชิกผู้นั้นได้อภิปรายมานั้น ข้าพเจ้ารับรองว่าเจตนาดีต่อกรรมกรอื่นแท้จริง ถ้อยคำที่ท่านกล่าวเป็นเรื่องเขียนนั้น ถ้าข้าพเจ้าเปลี่ยนให้อีกที่ท่านจะพอใจมาก ก็เป็นข้อสังเกตเถอะ เพราะมหาดไทยยังไม่ได้รับไป จึงยังไม่เห็นข้อเท็จจริงที่จะได้ปรับปรุง ถ้าอย่างไรแล้วขอให้เป็นข้อสังเกต มหาดไทยจะได้รับไป

นายถำ จรัสเนตร์ (นครกรรณราช) : ท่านรัฐมนตรีผู้แทนพระนครตอบเป็นที่ชื่นใจของกรรมกรมาก แต่ยังไม่ถึงใจคำเพียงพอ เพราะเหตุใด เพราะท่านบอกว้ายังไม่รู้กิจการของกรรมกรเลย ท่านจะไปรับมาอย่างไร ท่านไม่รู้ดีทำไมท่านจึงไปรับมา อยากรู้คดีก่อนที่ท่านต้องแยกแพ็คเกจอร์ให้รู้ตัวเลขบ้างว่างานที่รับมานั้นเป็นอย่างไร นี่ท่านยังไม่รู้แล้วท่านรับมาทำไมท่านผู้แทนพระนครนี้เป็นประการที่หนึ่ง

ประการที่สอง ไม่ใช่เป็นข้อสังเกต ข้าพเจ้าขอประทานโทษไม่ใช่ใช้นาฬิกาอาหารแก่ท่านหามิได้ แต่เป็นข้อเท็จ

จริง ไม่ใช่ข้อสังเกตเกี่ยวกับหลักการทำงานที่เราจะรับงานมาเพื่อบริหาร การที่เราจะบริหารให้ได้ดีนั้นจำเป็นจะต้องรู้งานที่เรารับมาว่าอะไรที่เราจะพึงกระทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามถ้อยคำที่ข้าพเจ้าอภิปรายแล้วเมื่อขอลให้ท่านรัฐบาลรับเป็นข้อสังเกตใหญ่ขึ้น ไม่ใช่ข้อเล็กน้อยก็เป็นอันหมดข้อข้องใจของข้าพเจ้าและพี่น้องกรรมกรทั้งหลาย ซึ่งเคื่อคร่อนในเรื่องข้าวสารและเครื่องนุ่งห่มแพง

ขุนสมอาหารหิตะคดี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ในเรื่องจะให้รับรองนั้น ก็พอรับได้ ที่มีเหตุผลที่จะกล่าวต่อไปก็คือ อยากรู้ให้ท่านเข้าใจอีกข้อหนึ่งว่า ในเรื่องกรรมกรเดิมนั้นเราไม่มีองค์การโดยตรง เราเป็นงานฝาก เพราะฉะนั้นงานกรรมกรเราฝากอยู่ในกรมพาณิชย์ แต่ในต่างประเทศที่เขาทำกันหลายแห่งนั้นมีหลายรูป และอีกรูปหนึ่งที่เขามีกันหลายแห่งคือในประชาสงเคราะห์ คือขอโทษที่จะกล่าวคำต่างประเทศ คือเขาเรียกว่า "โซเซียลเวลแฟร์หรือปลับบลิคเวลแฟร์" เมื่อมีอันนั้นขึ้นโดยตรงแล้ว ข้อสังเกตใหญ่ ๆ ของท่านที่เกี่ยวกับกรรมกรนั้นไม่ต้องสงสัย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใด
เห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
นี้ไว้พิจารณา ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่เห็นด้วยไม่มีเห็นด้วยโดยพร้อมเพรียง
เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา ส่งกรรมา
ธิการสามัญชุดที่ ๓ แปรญัตติภายใน
วัน

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
แปรญัตติภายใน ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ท่านรัฐมนตรีขอให้แปรญัตติภายใน ๑ วัน
จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมติให้แปร
ญัตติ ๑ วัน

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติยกเว้นการเก็บภาษีอากร
และค่าธรรมเนียมบางประเภทให้แก่ผู้
รับพระราชทานเหรียญชัยสมรภูมิ พุทธ

ศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งคณะกรรมการวิสา
มัญญพิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาใน
วาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไปขอให้เลขา
ธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา
๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖
มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา
๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาใน
วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรให้ร่างพระราช-
บัญญัตินี้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ ขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าที่ประชุมอนุมติให้ร่างพระ
ราชบัญญัติฉบับนี้ประกาศใช้เป็นกฎหมาย
ได้

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เพื่อขยายร่วมถนนพญาไทกับถนนราชวิถี
และถนนประชาธิปไตยในท้องที่อำเภอ
คูสิต จังหวัดพระนคร ๒๔๘๔ ซึ่งคณะ
กรรมการสามัญชุดที่ ๑ พิจารณา
เสร็จแล้วเพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และ

ที่ ๓ ต่อไปขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา

๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาใน

วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรให้พระราช

บัญญัติฉบับนี้ ออกประกาศใช้เป็นกฎ

หมายได้ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิยกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

เป็นอันว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้ร่างพระ

ราชบัญญัติฉบับนี้ ประกาศใช้เป็นกฎ

หมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงเขตจ้ง

หวัดลพบุรี และจังหวัดสระบุรี พุทธศัภ

ราช ๒๔๘๔ ซึ่งคณะกรรมการสามัญ

ชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณา

ในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไปขอให้เลขา

ธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา

๓ มาตรา ๔

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาใน

วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรให้ร่างพระราช

บัญญัติฉบับนี้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ ขอ

ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิยกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

เป็นอันว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้ร่างพระราช

บัญญัติฉบับนี้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่าง

พระราชบัญญัติจัดระเบียบทรัพย์สินฝ่าย

พระมหากษัตริย์ (ฉบับที่ ๒) พุทธศัภ

ราช ๒๔๘๔ ซึ่งคณะกรรมการสามัญ

ชุดที่ ๓ พิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณา

ในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไปขอให้

เลขาธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา

๓ มาตรา ๔

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

หมดวาระที่ ๒ แล้วต่อไปพิจารณาใน

วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรให้ร่างพระราช

บัญญัติฉบับนี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิยกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

เป็นอันว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้ร่างพระ-

ราชบัญญัติฉบับนี้ ออกประกาศ ใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติรธนตร์ (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งคณะกรรมการธิการสามัญชุดที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไปขอให้เลขานุการสภาฯ อ่าน

เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร :
คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓
มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖

นายเชมชาติ บุญยรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : ในมาตรา ๖ นี้ คณะกรรมการได้ไปตัดข้อความออกเสียบรรทัดหนึ่ง คือคำว่า “รธนตร์ที่นำออกไปนอกราชอาณาจักรหรือตั้งใจจะนำออกไปนอกราชอาณาจักร โดยฝ่าฝืน มาตรา ๑๓ วรรค ๒ หรือเงื่อนไขในใบอนุญาตนั้น ศาลจะสั่งให้ริบเสียโดยไม่คำนึงว่าจะมีผู้ใดต้องโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ก็ได้” กรรมการได้ตัดข้อความเก่าออกแล้ว ไปบอก “ให้ริบเสีย” ข้อความเก่าบอกว่า “ศาลจะสั่งให้ริบเสียโดยไม่คำนึงว่าจะมีผู้ใดต้องโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ก็ได้” กรรมการมาตัดบรรทัดนั้นออกแล้ว เติมบังคับศาลให้

ริบเสีย ถ้ารธนตร์นั้นนำออก หรือตั้งใจนำออกก็ดีที่กรรมการตัดเช่นนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าผิดความประสงค์ของผู้ร่างพระราชบัญญัตินี้ และผิดจิตใจของร่างพระราชบัญญัตินี้ไปทีเดียว ก็ร่างเดิมนี้ให้อยู่ในดุลพินิจของศาลที่เห็นว่า จะริบหรือไม่ริบ แต่ถ้าบัญญัติให้ริบเสียแล้วศาลต้องริบทีเดียว ไม่ว่าจะได้ว่าผู้กระทำผิดหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควรจะแก้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่าง สมมติว่ารธนตร์ของท่าน กรรมการ คนใดคนหนึ่ง มีอยู่ทางชายเซต และท่านให้เพื่อนขอยืมไป บังเอิญเพื่อนคนนั้นขับออกไปนอกราชอาณาจักรแล้วเอากลับเข้ามาโดยฝ่าฝืนไม่ได้ขออนุญาตทางการก็ฟ้องท่าน เพราะเป็นรธนตร์ของท่านโดยไม่รู้ว่าจะใครขับไป แต่เมื่อฟ้องแล้วท่านต่อสู้ว่า ท่านไม่รู้เห็นแต่วรรค ๒ ที่กรรมการแก้รธนตร์ของท่านนั้นศาลต้องสั่งริบทีเดียว เพราะว่าฝ่าฝืน วรรค ๒ แล้ว เช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่จิตใจของผู้ร่างกฎหมายที่จะร่างเช่นนั้น และไม่ใช่น้ำหนักของกรรมการ จะแก้ให้ศาลริบโดยไม่กรุณาเลย และข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่ใช่ความประสงค์ของผู้ร่างที่จะให้เป็นเช่นนั้น

นายชิม วีระไวทยะ (ประธาน
กรรมการ) : คณะกรรมการได้
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติมาตรานี้โดย
ใคร่ครวญถี่ถ้วนแล้ว และได้ทำความ
ตกลงกับผู้แทนรัฐบาล เห็นว่าการเขียน
เช่นนั้นเป็นการ ก้าวล่วงเข้าไป ชักจูงให้
ศาลใช้ดุลพินิจเห็นไปได้ การใช้ดุล
พินิจของศาลในกรณีที่มีผู้กระทำผิด ถ้า
หากว่าผู้ใดกระทำผิดและมีของกลาง
มาด้วย อย่างรถยนต์ในเรื่องนี้ ถ้าผิด
แล้วก็ต้องริบ ถ้าไม่ผิดก็ต้องเวนเสีย
ไม่ริบ ถ้าหากปล่อยมาตรานี้ไว้แล้วจะ
เป็นภัยมากกว่า คือว่าถ้าไม่ผิดก็ต้องริบ
คณะกรรมการจึงแก้เสีย คือมีทางเดิน
สองทาง คือถ้าผิดแล้วต้องริบ เพราะ
เหตุว่าเจตนาของผู้ฝ่าฝืนมีความผิด
เพราะนำรถยนต์ออกนอกประเทศ ถ้า
ฝ่าฝืนเช่นนั้นแล้วรถยนต์นั้นก็ไม่มี
ปัญหาต้องริบ แต่ที่สมาชิกข่งใจนั้น
ถ้าหากว่าผู้กระทำผิด คือเจ้าของรถยนต์
ไม่ผิด รถยนต์นั้นก็อยู่ในดุลพินิจของ
ศาลที่จะริบหรือไม่ก็ได้ คณะกรรมา-
ธการก็ไม่อยากจะก้าวล่วงไปให้ดุลพินิจ
ของศาลว่าจะริบหรือไม่ เพราะว่าจำเลย
ก็ไม่ใช่ว่าผู้กระทำผิดอย่างใด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการ
เสนอมา ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้เป็นไปตาม
ที่คณะกรรมการเสนอมา ขอให้เลขาธิการ
การสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๗ มาตรา ๘

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาใน
วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรให้ร่างพระราช
บัญญัตินี้ ประกาศใช้เป็นกฎหมาย ได้
ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้ร่างพระ-
ราชบัญญัติฉบับนี้ประกาศใช้เป็นกฎหมาย
ได้

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติชื้อบุคคล พุทธศักราช
๒๔๘๔ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญ
พิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาในวาระ
ที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไปขอให้เลขาธิการ
สภาฯ อ่าน

เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร :
คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา
๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖
มาตรา ๗ มาตรา ๘

ร.ต. ถัด รัตนพันธุ์ (พัทลุง) :
ในมาตรา ๘ อนุมาตรา ๕ ที่กรรมมา-
ธิการไปตัดในจังหวัดเดียวออกนั้น
ข้าพเจ้าสงสัยว่าจะรู้ได้อย่างไร คือเมื่อ
ไปขออนุญาตจากอำเภอแล้ว ที่นั่นเมื่อไป
ตัดจังหวัดเดียวกันออก ก็แปลว่าทั่ว
พระราชอาณาจักร ถ้าอย่างนั้นจะทำให้
การจดทะเบียนเข้าไปได้ ขอถามกรรมมา-
ธิการว่าจะมีวิธีอย่างไร

นายเดือน บุนนาค (กรรมมา-
ธิการ) : การที่กรรมมาธิการได้ตัดคำว่า
จังหวัดเดียวกันนั้น ก็เพื่อความประสงค์
ว่าไม่ให้การขอชื่อต่าง ๆ นั้นซ้ำกับชื่อ
สกุลที่มีไว้แล้ว และในการนี้จะเป็นผล
ดีว่าชื่อสกุลของคนหนึ่งซึ่งได้ใช้มาดีแล้ว
นั้น คนอื่นซึ่งอยู่คนละจังหวัดจะเอาไป
ใช้อีกเป็นการไม่สมควร และผู้แทน
รัฐบาลก็รับรองว่าเป็นสิ่งที่ทำได้ เพราะ
เวลานี้ชื่อสกุลก็ได้จดทะเบียนไว้ที่
กระทรวงมหาดไทยอยู่แล้ว จะขอแก้ไข
ใหม่นั้น ไม่ใช่ว่าทางอำเภอท้องที่จะ
ออกชื่อสกุลให้ได้ทันทีทันใด จะต้อง

เสนอมายังกระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็น
แหล่งกลางที่จะสำรวจ เพราะว่ามีบัญชี
ไว้เรียบร้อยแล้ว เมื่อเห็นว่าไม่มีซ้ำกับ
ใครแล้วก็จะได้ให้ไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผ่านไป ขอให้เลขานุการสภาฯ อ่าน

เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑
มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔
มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗
มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐
มาตรา ๒๑

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมทวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณา
ในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรให้ร่างพระราช
บัญญัตินี้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ ขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้ร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติควบคุมคนขอทาน พุทธ-
ศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งคณะกรรมมาธิการ
วิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณา

ในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไปขอให้
เลขานุการสภาฯ อ่าน

เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร :
คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา
๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖
มาตรา ๗ มาตรา ๘

นายฉ่ำ จำรัสเนตร์ (นคร-
ศรีธรรมราช) : มาตรา ๘ ที่คณะ
กรรมธิการแก้มาในบางคำ เช่นว่าใน
บรรทัดที่ ๓ “จัดหางานของรัฐบาล”
ข้าพเจ้ามีความข้องใจอยากจะขอคำชี้แจง
จากกรรมธิการสักเล็กน้อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ความหนักซัดอยู่ แล้วนี่ท่าน สำนักงาน
จัดหางานของรัฐบาลที่เขาเดิมก็ซัดอยู่แล้ว
ท่านจะถามอะไรอีก ท่านจะถามข้ออื่น
ก็ได้ แต่ว่าข้อนี้ซัดอยู่แล้ว ขอให้เลขานุ
การสภาฯ อ่าน

เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑
มาตรา ๑๒

นายเหมชาติ บุญยรัตพันธุ์
(ร้อยเอ็ด) : มาตรา ๑๒ นี้ขอแก้
คือว่า “โทษทางวินัยพึงทำได้ไม่เกินกว่า
ที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้” ให้ย่อหน้า

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ข้าพเจ้าจะถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้แก้
ไขตามที่กรรมธิการเสนอมา ต่อไปขอ
ให้เลขานุการสภาฯ อ่าน

เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔

นายพิน สุพรรณสาร(พระนคร
ศรีอยุธยา) : ก่อนที่จะได้ประกาศใช้
เป็นกฎหมายในวาระที่ ๓ ข้าพเจ้ามีความ
สงสัยอยู่ อยากจะขอเรียนตามคณะกรร-
มาธิการสักเล็กน้อย คือในมาตรา ๔ การ
ปฏิบัติของพระภิกษุสามเณร ซึ่งร่างเดิม
เขียนไว้ เช่นนั้น และกรรมธิการได้ตัด
เสียคงอ่านได้ความว่า “การปฏิบัติอัน
เป็นกิจวัตรตามลัทธิศาสนาไม่อยู่ในบัง-
คับแห่งพระราชบัญญัตินี้” นี้หมาย
ความถึงศาสนาอื่น ๆ ด้วยหรือไม่ นอก
จากศาสนาพุทธ เช่นศาสนาขงจื้ออะไร
อย่างนี้ศาสนาของเขาเป็นเช่นนั้นมา เช่น
มาขอเงินเช่นนั้น กินความถึงด้วยหรือเปล่า
ที่แก้ไขเช่นนั้น

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์
ร.น. (ประธานกรรมธิการ) : เหตุ
ผลที่ตัดมีอยู่ ๒ ประการ คือ ในประ
การที่หนึ่งคณะกรรมธิการเห็นว่าในการ
ที่จะระบุในเรื่องพระภิกษุสามเณร ขึ้นไว้
เช่นนั้นแล้ว ก็อาจจะทำให้เกิดเห็นกันไป

ในแง่ที่ไม่ดี เมื่อเช่นนั้นแล้วจึงได้ตัดคำว่า “พระภิกษุสามเณร” ออกเสีย แต่ถึงแม้ได้ตัดออกแล้ว ก็ก็มีความหมายเช่นเดียวกันที่ได้วางมา คือว่าจะมีการผ่นผันภายใน ลัทธิ ศาสนาอื่น หรือ ไม่ก็ในศาสนาอื่น เขาไม่มีภิกษุ สามเณร เมื่อเรากัดพระภิกษุสามเณรออกแล้วก็จะไปถึงการปฏิบัติตามลัทธิ ศาสนาอื่น ด้วยข้อนี้คณะกรรมการ ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าในการปฏิบัติอันเป็น กิจวัตร ตามลัทธิ ศาสนานั้น เป็นเรื่องซึ่งในขณะรัฐ-บาลก็ยังไม่สมควรที่จะเข้าไปเกี่ยวข้อง ด้วยประการใด

นอกจากนี้คณะกรรมการยังได้สอบสวนต่อไปว่าเรามีพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร ชน อีกฉบับหนึ่งแล้ว ฉะนั้นก็เป็นกรณีทางฝ่ายรัฐบาลมีเครื่องมือที่จะดำเนินการได้ ความสำคัญในมาตรา นี้จึงมีความว่า การปฏิบัตินี้จะต้องเป็นกิจวัตรอัน ถูกต้อง ตามลัทธิ ศาสนา และถ้าแม้ว่าจะเป็นการเข้าด้วย พระราช-บัญญัติควบคุมการเรียไรแล้ว รัฐบาลก็มีเครื่องมือจะทำได้อยู่แล้ว.

นายพน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีกรุณาชี้แจงหนัก ได้ทำความสว่างให้เป็นอัน

มาก แต่ในเรื่องลัทธิ ศาสนาอื่น ๆ นั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นการพิสูจน์กันยากที่ ว่าลัทธิ ศาสนาอื่น ๆ นั้น มีอยู่อย่างไร ลัทธิคือสิ่งที่เขาเคยปฏิบัติ หรือ ตีออกมาอย่างในลัทธิของพุทธศาสนาเรา เรายังเลือกกันได้หลายอย่าง เช่น พฤติการณ์ที่ปฏิบัติอยู่ตามพระธรรมวินัยอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งการแปลความตามพระธรรมวินัยและปฏิบัติกันจนเป็นที่เคย จนเกิดเป็นลัทธิขึ้น เช่น การ ห่ม ผ้า อย่างนี้ ปฏิบัติการจนไม่รู้ว่าหมายความว่าอย่างไร ในพระธรรมวินัยก็ไม่รู้ว่าจะให้ห่มได้อย่างไร เช่นนี้เป็นต้น ถ้าเวลาคนต่างต่างเข้ามาผู้ใดถือศาสนาอื่น ๆ เขามาทะทำการขอทาน ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะควบคุมไม่ได้ ส่วนการเรียไรไม่เหมือนกับการขอทาน ข้าพเจ้าถือว่าเป็นคนละทางที่เกี่ยวจึงได้ออกกฎหมายมาเป็นสองฉบับ ด้วยความประสงค์ ช้อนข้าพเจ้าจึงอยากจะขอเติมว่าลัทธิ พุทธศาสนา นี้ เป็นความประสงค์ของข้าพเจ้า ถ้าไม่เห็นด้วยก็แล้วแต่เหตุผล.

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (ประธาน กรรมการ) : คณะกรรมการได้พิจารณาแล้วก็เห็นไปว่าในการที่จะเติมเช่นนั้น ในเบื้องต้นเองก็ใคร

ที่จะให้ได้มีการทดลองทางฝ่ายรัฐบาลคุณเสียก่อน และถ้าเห็นเป็นการสมควรจะเติม รัฐบาลก็พร้อมที่จะเสนอมาในภายหลัง ความเห็นที่คณะกรรมการเห็นควรว่าจะแผ่ไปถึงลัทธิศาสนาอื่นด้วยนั้นจริงอยู่การที่จะสืบลงไปว่าลัทธิใดเป็นอย่างไรนั้นเป็นการยากตั้ง ท่าน กล่าวมาแล้ว แต่ถ้าแม้ว่าการสืบจะสืบลงไปในการขอทานตามพระราชบัญญัตินี้แล้วก็เป็น การไม่ยาก การสืบผู้กระทำอะไรในลัทธิต่าง ๆ เราก็บีบได้ว่าลัทธินั้นเป็นการที่เขาได้ปฏิบัติเป็นกิจวัตร และกิจวัตรตั้งที่ปฏิบัติ นั้น เป็น กิจวัตร ขอทานหรือไม่ มีการผ่อนผันจะได้หรือไม่ดังนี้ คณะกรรมการจึงเห็นว่าการปล่อยไปในขณะนี้จึงเป็นการสมควร และถ้าแม้ว่าจะจำกัดลงไปเช่นนั้นก็มีตัวอย่างว่ามีลัทธิศาสนาหนึ่งภายหลังที่มีการสวดในโบสถ์แล้วก็มีการ บริจาคเงิน แล้วแต่จะศรัทธาตามลัทธิของเขา ถ้าแม้ว่าทำดังนี้แล้วก็เป็นการผิดซึ่งรัฐบาล จะต้องยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้อง แต่รัฐบาลเห็นว่าการเลิกน้อยเหล่านี้ในขณะนี้รัฐบาลมีกิจการสำคัญเฉพาะหน้าอยู่อีกมาก.

นายภิญโญ อินทะวิวัฒน์ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าอยาก จะเรียน

ถามในประเด็นอื่น คือว่าายชิตที่เกี่ยวภิกษาจารย์จะเป็นการ ปฏิบัติ กิจวัตรตามลัทธิศาสนาหรือไม่ ขอความกรุณาท่าน รัฐมนตรีได้ตอบชี้แจงด้วย.

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (ประธานกรรมการ) : ไม่เป็นพระไม่ใช่ลัทธิศาสนา.

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมควาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรให้ร่างพระราชบัญญัตินี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหาร พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมหารहितะคดี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ด้วยมีหลักการว่า เพื่อควบคุมคุณภาพของอาหาร โดยที่อาหารเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับชีวิตมนุษย์ และอา-

หารนั่นเองถ้าไม่มีการควบคุม ในการซื้อ ขายแล้ว ย่อมจะเป็นอาหารที่ไม่บริสุทธิ์ หรือเจอปนหรืออาหารที่เป็นพิษ อาจจะทำให้ร่างกายของมนุษย์เสื่อมโทรมลงไป ได้ เพราะเหตุนี้รัฐบาลจึงได้เสนอร่าง พระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมาเพื่อที่จะ ควบคุมการซื้อขายอาหารนั้น ให้เป็นไป สมกับที่ประชาชนจะบริโภค หวังว่า สภาฯ นี้คงจะรับหลักการ.

หลวงศรีสุพรรณดิษฐ์ (ชุมพร):

ร่างพระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้าได้พิจารณา ค่ายดีแล้วมีความเห็นดี ถ้าจะกล่าวโดย หลักการที่กล่าวว่าควบคุมคุณภาพอาหาร นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าการควบคุมอาหาร ต่าง ๆ นี้มีพระราชบัญญัติสาธารณสุข อยู่แล้ว และพระราชบัญญัติสาธารณสุข บางมาตราก็ให้อำนาจแก่เทศบาลที่จะ ออกเทศบัญญัติได้ เหตุฉะนั้นร่างพระ ราชบัญญัตินี้ควรจะรวมไว้ในพระราช- บัญญัติสาธารณสุข หากสมควรที่จะ ออกอีกฉบับหนึ่งไม่ และเวลานี้พระ ราชบัญญัติสาธารณสุขก็รับหลักการ อยู่ แล้ว ถ้าหากว่าข้อบกพร่องในพระราช บัญญัติสาธารณสุขไม่ทั่วถึงดังเช่นหลัก การในร่างพระราชบัญญัตินี้ รัฐบาลก็ อาจจะเสนอแปรญัตติเพิ่มเติมเข้ามา ได้

รวมกันไว้ในพระราชบัญญัติอันเดียว นี้ ข้าพเจ้ากล่าวโดยหลักการ ถ้ากล่าวโดย ละเอียดตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ข้าพ- เจ้าขอเสนอว่าคำว่าอาหารนี้ หมายความ กว้างขวางมาก ทางรัฐบาลจะควบคุม คำว่าอาหารชนิดนี้แล้ว อาจจะเกิดความ เคียดร้อนแก่ราษฎรอย่างมาก กล่าวคือ ผู้ทำหรือผู้ขายย่อมไม่มีความชำนาญที่จะ รู้สึกว่าอาหารชนิดนั้นปนหรือปลอม ประ- การใด นี้ประการหนึ่งอาจจะทำให้ร้าน ขายอาหารลดน้อยลงไป โดยเหตุนี้เพราะ กฎหมายนี้ควบคุม เมื่อร้านขายอาหาร ลดน้อยความกระทบกระเทือนคนยากจน ย่อมมี กล่าวคือถ้ามีน้อยเขาอาจจะขาย อาหารนั้นแพงก็ได้ นี่เป็น ประการหนึ่ง เพราะมีมาตรา ๔ ชัดเจนว่า ผู้ทำหรือ ผู้ขายอาหารที่ไม่บริสุทธิ์หรือปลอมนั้นยัง มีข้อที่ทำให้เป็นการสันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้นี้กระทำความผิด ข้อความอันนี้ดูเหมือน ว่าผู้ขายอาหารทั้งหมดจะต้องเรียนความ รู้ส่วนวิชาต่าง ๆ ว่าอาหารนั้นปลอม หรือไม่ เพราะการพิสูจน์ของผู้ขายเป็น การแสนยากนี้ประการหนึ่ง

ในมาตรา ๔ ที่จำแนกอาหารต่างๆ เป็นอาหารที่มีพิษหรืออาหารเจอปน นั้น ก็เช่นเดียวกัน เพราะผู้ขายบางคนไม่

สามารถจะทราบได้ อีกประการหนึ่ง คำว่าฉลาดที่เขียนเป็นภาษาไทยนั้น ถ้าพิจารณาให้คิตตามพระราชบัญญัติ^๕ ห้ามมีขอบเขตไม่ เพราะไม่มีพระราชบัญญัติบัญญัติไว้ เพราะฉะนั้นอาหารเจือปนก็คิต อาหารที่เป็นพิษก็คิต ถ้าจะแบ่งหมายความเอาฉลาดที่เขียนนั้นเป็นถูกต้องแล้วนำคิตว่าผู้ขาย อาจ จะ ปลอม ได้ เพราะไม่มีโทษอย่างใด นี่เป็นข้อลำบากของผู้ขายอาหาร ประการ หนึ่ง ข้อนี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่พระราชบัญญัติสาธารณสุขมีอำนาจที่จะประกาศคุ้มครองป้องกันอยู่แล้ว หากจำเป็นจะต้องมีพระราชบัญญัติ^๕ นี้ แต่การที่จะคุ้มครองกักอาหารต่าง ๆ นอกประเทศที่เข้ามานั้นน่าจะคิตคานึงว่สิ่งของเช่นนั้น ในประเทศเรามีพร้อมแล้วหรือ ถ้าไม่มีพร้อมก็ควรจะเป็นการช้ช้องแก่ผู้ชื้ออาหาร ช นคิตนั้นไม่ได้สะดวก

อีกประการหนึ่งน่าจะพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ^๕ ทอนสุดท้ายที่ให้อำนาจแก่รัฐบาลที่จะวางกฎและบัญญัติระเบียบการต่าง ๆ แล้ว น่าจะคิตไปว่ากฎกระทรวงนั้นร้านที่ขายอาหารน่าจะคิตรับอนุญาตขนมอีก เพราะร้านขายอาหารเวลานี้ชื้อต้องเสียภาษีร้านอยู่แล้วจะเป็นสอง

ช้ไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติ^๕ นี้ไม่ควรที่จะรับหลักการไว้พิจารณา.

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรีช่วยว่การกระทรวงมหาดไทย) : ที่ท่านสมาชิกผู้^๕ นั้นได้อภิปรายคิตคานนั้น มีแนวไปสองแนว แนวแรกเป็นสาร สำคัญว่พระราชบัญญัติ^๕ นี้ควร จะอยู่ในพระราชบัญญัติสาธารณสุข หากชื้อเป็นพระราชบัญญัติอีกฉบับหนึ่งไม่ อีกแนวหนึ่งนั้นเป็นบัญญัติเรื่องรายมาตรา เป็นความละเอียดของมาตรานั้น ๆ ข้าพเจ้าจะคิตชื้อแจงสั้น ๆ เรื่องบัญญัติในรายละเอียดของมาตราเพื่อสงวนเวลาของสภานี้ ก็คิตว่ในการที่ร่างมานั้น เว้น หน้าที่ได้พยายามทุกแง่ทุกมุม หากได้ร่างมาเพื่อให้เกิดความเคือคร้อนอย่างใดไม่ ถ้าหากว่าจะอธิบายไปรายมาตราก็เป็นเรื่องยากมาก กินเวลามาก และ ถ้า ท่าน สมาชิกผู้^๕ นั้นเห็นควรรับหลักการแล้ว สมควรที่จะได้ไปศึกษากันได้ในชั้นกรรมาธิการอีก ที่นี้ข้าพเจ้าจะคิตชื้อแจงถึงสาร สำคัญ ของ ท่าน สมาชิกผู้^๕ นั้นว่ พระราชบัญญัติ^๕ นี้ควร จะอยู่ในพระราชบัญญัติสาธารณสุข หากควรอยู่ในพระราชบัญญัติ^๕ นี้ไม่นั้น ในทางวิชาการนั้นเราจคิตงั้น ก็คิตพระราชบัญญัติ

สาธารณสุขนั้น ไม่ได้เป็นการควบคุม
สิ่งใดที่เป็นสาธารณะแล้วจึงจะอยู่ในพระ-
ราชบัญญัติสาธารณสุข ในเรื่องการกั้น
การนอนบริโภคนอกของแต่ละคนไม่ใช่เรื่อง
สาธารณสุข แต่การสาธารณสุขอาจจะยื่น
มือไปเกี่ยวกับทุกคนเป็นคน ๆ หรือถ้า
การกระทำนั้นเป็นการแพร่หรือทำลาย
อนามัยได้ เมื่อนั้นสาธารณสุขจึงจะบัญญัติ
ไว้ ในต่างประเทศนั้นเขาก็ไม่ได้บัญญัติ
ไว้ แต่เขามากำหนดเป็นอีกพระราช
บัญญัติหนึ่ง เพราะฉะนั้นหวังว่าท่าน
สมาชิกคงจะรับหลักการ ส่วนรายละเอียด
นี้รัฐบาลขอเรียนว่าจะแก้อย่างไรยินดี
เสมอ

นายเชมชาติ บุณยรัตพันธุ์
(ร้อยเอ็ด) : ร่างพระราชบัญญัตินี้
แล้ว และอภิปรายกันก็พอสมควรแล้ว
ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง
นายฟอง สิทธิธรรม (อุบล
ราชธานี) : ข้าพเจ้าขอเปิดอภิปราย
ต่อไป

มีสมาชิกรับรอง
ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใด
เห็นควรเปิดอภิปรายต่อไปขอให้โปรด
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๒ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๙ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ให้มีการ ปิดอภิปราย
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ไว้พิจารณา ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่เห็นด้วยไม่มี เห็นด้วยโดยพร้อมเพียง
เป็นอันว่าที่ประชุมนี้รับหลักการ แห่งร่าง
พระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่ง-
กรมการสามัญหรือวิสามัญ

ขุนสมหารทิศคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ขอ
เสนอกรมการวิสามัญ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางรัฐบาลขอเสนอกรรมาธิการ วิสามัญ
จะมีผู้ใดมีความเห็น เป็น อย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็น อย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็น อย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ จำนวนนี้
นาย

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
๙ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
รัฐบาลขอเสนอ ๙ นาย จะมีผู้ใดมีความ
เห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็น เป็น อย่าง อื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ ให้มี
จำนวน ๙ นาย

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
รัฐบาลขอเสนอ ๙ นาย คือ ๑. พระชาณุ
วิโรจ ๒. นายประจวบ บุนนาค
๓. นายจรูญ สืบแสง ๔. นายอารีย์ สุกผล

หลวงประสิทธิ์นทรกรรม (พระ
นครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
หลวงศรีสุพรรณดิษฐ์

มีสมาชิกรับรอง

ม.ล. ต้อย ชุมสาย (ประจวบ
คีรีขันธ์) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายเขมชาติ
บุญรัตพันธ์

มีสมาชิกรับรอง

นายเปี่ยม บุญยโชติ (นคร
ศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
นายฉ่ำ จรรย์เนตร์

มีสมาชิกรับรอง

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) :

ข้าพเจ้าขอเสนอ นายพันธ์ มุลศาสตร์

มีสมาชิกรับรอง

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) :

ข้าพเจ้าขอเสนอ นายถวิล อุดล

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ครบแล้วขอให้เลขาธิการสภา ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

- ๑. พระชาณุวิโรจ ๒. นายประจวบ บุนนาค ๓. นายจรูญ สืบแสง ๔. นาย- อารีย์ สุกผล ๕. หลวงศรีสุพรรณดิษฐ์ ๖. นายเขมชาติ บุญรัตพันธ์ ๗. นาย ฉ่ำ จรรย์เนตร์ ๘. นายพันธ์ มุลศาสตร์ ๙. นายถวิล อุดล

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
แปรญัตติภายในกวัน

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
๗ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางรัฐบาลขอเสนอให้แปรญัตติภายใน
๗ วัน

นายพันสุพรรณสาร (พระนคร
ศรีอยุธยา) : ถ้าหากว่าจะไม่พิจารณา
ให้เสร็จในสมัยนี้ ก็ขอให้แปรญัตติก่อน

คณะกรรมการพิจารณาภายใน ๗ วัน เพราะเหตุว่าเมื่อประชุมแล้ว บรรดา สมาชิกต่างก็จะได้กลับไปบ้าน ต้องมาว่า นึ่งแปรญัตติอยู่เป็นการลำบาก

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ไม่ ชัดข้องแปรญัตติ หลังจากวันเปิดประชุม คราวหน้า ๗ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าให้แปรญัตติได้ภายใน ๗ วัน เมื่อเปิดประชุมสมัยหน้า จะมีผู้ใดมีความ เห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ ประชุมนี้อนุมัติ

ในวาระ ต่อไปขอให้พิจารณาร่าง พระราชบัญญัติอพยพครอบครัวไปทำการ กสิกรรม ของนายฟอง สิทธิธรรม ซึ่ง ค้างพิจารณาแต่คราวก่อน ผู้ใดที่มี ความเห็นคัดค้านพระราชบัญญัตินี้ขอได้ โปรดยกมือขึ้น เมื่อไม่มีความเห็นคัดค้าน ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมลงมติ.

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี ช่วยว่าการ กระทรวงมหาดไทย) :

วันนั้นทางฝ่ายรัฐบาล ได้เรียนชี้แจงแก่ ท่านสมาชิกแล้ว และโดยเหตุที่ว่าบาง ท่านอาจจะไม่ได้ฟัง เพื่อให้ความกระจ่าง ในข้อนี้เกิดขึ้น รัฐบาลจำเป็นต้องเรียน ช้าในข้อสำคัญบางข้อ คือในเรื่อง นโยบายการอพยพครอบครัว รัฐบาลเห็น ค้วย แต่ว่าปัญหาอยู่ที่ว่าวิธีที่จะให้พล- เมืองของเราได้มีที่ดินเป็นส่วนสัดของตน ควรจะใช้วิธีนี้หรือไม่ เท่าที่รัฐบาลได้ ดำเนินการมาแล้วทุกทางนั้น รัฐบาลได้ จัดไปในทางกสิกรรม และสหกรณ์นิคม หรือในทางพระราชบัญญัติอื่น ๆ ซึ่งเป็น ส่วนประกอบ เช่นพระราชบัญญัติจัดหางาน ให้แก่ผู้ไร้อาชีพเช่นนี้ เป็นต้น ที่นี้ใน การต่อไปนี้รัฐบาลได้ดำเนินอย่างนี้ที่ละ ชั้นทีละตอน แต่ว่าร่างพระราชบัญญัติ ของท่านสมาชิกที่เสนอขึ้นมา นั้น เป็นการ บังคับให้รัฐบาลจำต้องจัดที่ทางเพื่อกสิกร ผู้ที่จะได้เข้ามาอยู่ ส่วนกรรมกรผู้ซึ่งจะ เข้ามาอยู่นั้นไม่ได้บังคับ จะเข้ามาหรือไม่ เข้ามาก็ได้ แต่ถ้าหากว่าเข้ามาอยู่แล้ว ภายหลัง จะถูกบังคับนั้น ผลก็คือว่าเรา สร้างบ้านขึ้นไว้เพื่อ จะให้คนเข้ามาด้วย ความพอใจ รัฐบาลได้ชี้แจงแล้วว่า การ ที่จะเปิดสร้างให้ทั่วตาม พระราชบัญญัติ ของท่านสมาชิกนี้ คือข้าพเจ้าหมายความว่า

ว่าทั้งประเทศนั้น เราจะต้องใช้จำนวนเงินเป็นอันมาก และถ้าหากว่าเราจะพิจารณาเหตุทุกอย่างคร่าวๆแล้ว ข้าพเจ้าจะเห็นว่างบประมาณของประเทศไทยซึ่งมีอยู่ในขณะนี้ สมมติว่าเราจะไม่ใช่อย่างหนึ่งอย่างใดทุกสิ่งทุกอย่าง เอมาสรางกสิกรรมเพื่อรับคนที่ จะเข้ามา นั้น ก็คงจะไม่เพียงพอแน่ ตัวเลขที่เราจะทำอย่างนี้ ในการที่จัดกสิกรรมของกรมประชาสงเคราะห์ ซึ่งท่านสมาชิกที่เป็นกรรมการก็จะเห็นได้ว่าเพียงแห่งหนึ่งๆ เราเสียเงินเป็นจำนวนมาก

ที่นี้ ปัญหาในข้อนี้จึงมีต่อไปว่า พวกเหล่านี้จะเข้ามาอยู่ในนิคมได้อย่างไร รัฐบาลได้เรียนชี้แจงแล้วว่า เรามีทางอื่นที่จะให้เข้ามา ซึ่งไม่ใช่ทางที่จะบังคับถ้าบังคับแล้ว ไม่เข้ามา เราก็สร้างที่ไว้เปล่าๆ โดยเสียเงินเป็นอันมาก และข้าพเจ้าคิดว่า การที่ปล่อยให้เข้ามานั้นเรามีพระราชบัญญัติอื่น ซึ่งจะให้มันงานทำนั้น รัฐบาลหวังว่าจะเข้ามาเป็นจำนวนมาก และในการที่จะตะล่อมให้เข้ามานั้น เรายังมีพระราชบัญญัติ อีกอันหนึ่งในเรื่องการจัดหางานให้แก่ผู้ไร้อาชีพ นั้น คนเหล่านั้นจะต้องชวนชวนเข้ามา แต่ถ้าหากว่าเราจัดตามรูปพระราชบัญญัตินี้แล้ว และเรา

บังคับเอา หรือถ้าคนพวกนั้นเข้ามาแล้ว เข้ามาไม่สมประสงค์ คือได้กับเสียไม่พอกัน และรัฐบาลได้เรียนแล้วว่า ความคิดของท่านสมาชิกผู้นั้นยังไม่สาย ถึงแม้รัฐบาลจะทำอย่างไรต่อไปก็ตาม แต่รัฐบาลยังมีโครงการบำรุงชนบท โครงการอันนี้จะช่วย ความตั้งใจของสมาชิกได้เป็นอย่างดี

เมื่อรัฐบาลได้ชี้แจงมาเพียงเท่านี้แล้ว จึงขอสรุปเพียงสั้นๆ ว่าในการที่จะออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ไป รัฐบาลเชื่อเป็นแน่แน่ที่เดียวว่าจะต้องเกิดปัญหาขึ้นในการที่จะปฏิบัติการเป็นอันมาก และอย่างไรก็ตาม นอกจากเงินแล้วขอให้ท่านสมาชิกได้โปรดพิจารณาด้วยว่า เดียวนี้เจ้าหน้าที่ ฝ่ายเทคนิค ของเรามีพอเพียงแล้วหรือยัง ในการที่จะตรวจดินที่ตรงไหนควรจะปลูกอย่างไร นั้นเท่าที่เราจัดทำแต่ละนิคมก็กินคนมากมายแล้ว และถ้าจะเปิดให้ทั่วประเทศ ก็จะต้องใช้เจ้าหน้าที่ เราจะต้องใช้เงินไม่ใช่จำนวนเล็กน้อยเลย นอกจากเงินไม่พอแล้ว เจ้าหน้าที่ก็ยังไม่เพียงพออีก และลงท้ายกฎหมายนี้ก็เป็นหมัน และความเลื่อมใสของประชาชนที่จะเข้าไปอยู่ คือขอให้นึกดูให้ดีๆ ถ้าเราบอกว่าสร้างแล้ว

ราษฎรจะต้องเข้ามา ถ้าสร้างแล้วไม่เข้ามา ก็จะต้องถูกบังคับ ถ้าเราพูดในเรื่องการบังคับเช่นนั้นแล้ว ความเสื่อมใสของประชาชนก็จะลดลงไป เพราะฉะนั้นถ้าเราจัดสหกรณ์ คม หรือ กสิกรนิคม แล้วเราล่อคนให้เข้ามาได้เป็นจำนวนมาก เพราะฉะนั้น โดยที่รัฐบาลได้เข้มแข็งแล้ว หวังว่าท่านสมาชิกคงจะยับยั้งเสีย และถ้าท่านสมาชิกผู้นั้นไม่ยับยั้ง รัฐบาลก็ต้องขอเรียนด้วยความเสียใจว่า ไม่สามารถจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้าประสงค์ของท่านผู้เสนอในข้อใหญ่ๆ ก็มีอยู่ว่า เป็นห่วงในการที่พลเมืองของประเทศไต่ถอยพยุจากที่แห่งหนึ่งไปอยู่ในที่แห่งหนึ่ง แต่เมื่ออพยพไปแล้วก็ต้องกลับมาอยู่ที่เดิม และมีฉะนั้นก็ไปอยู่ในที่อื่น ทั้งนี้เนื่องจากประชาชนเหล่านั้นไม่มีความรู้เท่าถึงการเกี่ยวกับในเรื่องถิ่นที่หรือพื้นภูมิประเทศว่าในที่ที่เขาย้ายไปนั้นจะเป็นการเหมาะสมแก่การประกอบอาชีพหรือไม่ เมื่อเป็นเช่นนั้น การย้ายไปจำจะต้องรื้อบ้านรื้อเรือน หรือ ชายเข้าของตลอดจนกระทั่งทรัพย์สินทุก ๆ อย่าง

เมื่อไปแล้วไม่สมประสงค์ ครั้นจะกลับมาอีก ก็เป็นการเสียหาย และเมื่อย้ายไปอยู่ที่อื่นก็ไม่เป็นการเหมาะอีก เช่นนั้นก็จะเป็นการนำความหายนะมาสู่ประชาชน เนื่องจากเหตุนี้ ท่านผู้เสนอจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีความปรารถนาอย่างเดียว คือ ท่านผู้เสนอเป็นห่วงว่าในการที่จะย้ายไปอยู่ที่ใหม่ จะเป็นที่ไม่ต้องกับการประกอบอาชีพของเขา เพราะฉะนั้น สำหรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จึงมีความในมาตรา ๑๑ ว่าให้คณะกรรมการเกษตรกรรมมีหน้าที่รับและพิจารณารายงานการสำรวจ แล้วแสดงความคิดเห็นว่าที่ดินนั้นเหมาะแก่การกสิกรรมประเภทใดหรือไม่ คือเหมาะกับการอาชีพอย่างไร เมื่อทางฝ่ายคณะกรรมการเกษตรกรรมได้ตรวจสอบพื้นที่ดินเป็นการถูกต้องแล้ว ก็ให้ประกาศที่ที่เหมาะสมเหล่านั้น ให้ประชาชนทราบถึงเพื่อประโยชน์ในการที่ประชาชนจะไต่ถอยพยุครอครัว ไปประกอบการอาชีพในท้องที่ทั่ว ๆ ไป นั้นอย่างหนึ่ง กับอีกอย่างหนึ่ง ความปรารถนาอันสำคัญของท่านผู้เสนอก็คือว่าประเทศไทยเรามีที่กว้างว่างเปล่า เท่าที่เป็นอยู่ในเวลานี้ราษฎรตามชนบทส่วนมากมักจะกลับเข้ามาอยู่ใน

เมืองหลวง และราษฎรที่อยู่ตามชนบทเหล่านี้ยอมทราบดีแล้วว่า ไม่มีความสนุกครึกครื้นการรับประทานก็อ้อยอิ่งเข้ามาอยู่ในพระนครแล้ว มีทุกสิ่งทุกอย่าง เช่นเป็นต้นว่าเครื่องบำรุงบำเรอ และเครื่องสนุกสนาน เมื่อเขาเข้ามาในพระนครก็ไม่อยากกลับคืนที่อยู่เดิม เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ทำให้กรรมกรโรงงานมากขึ้น ถ้าเราจะได้มีการสำรวจที่ดินอย่างที่ว่ามาแล้ว จะมีประโยชน์ และทำนุรัฐมนตรีสั่งราชการกระทรวงมหาดไทยก็มีความเห็นถูกต้องสอดคล้องกับหลักการของพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่ก้านในผลความเล็กน้อยเท่านั้น ในข้อที่ท่านก้านนั้น ก็ปรารภว่าทางฝ่ายรัฐบาลได้เคยกระทำอยู่แล้ว เช่นเป็นต้นว่า กสิกรรม นิคม และ นิคม สร้างตนเอง ซึ่งทางกรมประชาสงเคราะห์ทำอยู่แล้ว และว่าแต่ละนิคมจะต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมาก ขอนี้ข้าพเจ้ารับรองว่าเป็นความจริง ถ้าได้ทำนิคมเช่นนั้นต้องใช้จำนวนเงินมาก เพราะรัฐบาลทำทุกอย่างเช่นเป็นต้นว่า ทำตลาด ที่อยู่อาศัย ชุบ่อ ชุบสระ ทำที่อาบน้ำ สร้างโรงเรียน ให้แก่กุลบุตรกุลธิดา ของ พวก ที่จะเข้าไปอยู่ในนิคมเหล่านั้น จึงจำเป็นต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากอยู่เอง แต่ว่าตามพระราชบัญญัติที่ท่านผู้เสนอเสนอมานั้น

ไม่ได้หมายความว่านั้น ไม่ได้ถึงกับว่าไปสร้างบ้านปลูกเรือนให้อยู่ แต่เพียงว่าส่งกรรมการ ไปจัดการสำรวจที่ดิน และที่ใดเหมาะสมในการเพาะ ปลูก อะไรแล้วก็ประกาศไว้ เพื่อให้ราษฎรเขาทราบ และเป็นแนวทางที่จะให้เขาได้อพยพครอบครัว ไปทำมาหากินเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการสิ้นเปลืองอะไรเลย ถ้าหากว่าเราจะทำ จะมีการสิ้นเปลืองบ้าง ก็เฉพาะเจ้าพนักงานผู้ทำการสำรวจเท่านั้น และทำนุรัฐมนตรีสั่งราชการว่า ถ้าเราสำรวจทั้งประเทศ เราอาจจะไม่มีผู้ชำนาญพอ ไม่มีคนที่จะทำงานในทางนี้พอ ไม่มีเงินที่จะจ่าย ข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่า ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง เราก็ไม่น่าจะต้องทำคราวเดียวกันทั้งประเทศ เราอาจจะแบ่งทำได้เป็นตอน ๆ หรือเป็นอำเภอ ๆ หรือเป็นจังหวัด ๆ ก็ได้ ถ้าเราเห็นเป็นการเหมาะสม กฎหมายของเราทุกฉบับ เราไม่เชื่อว่าประกาศใช้ทั่วราชอาณาจักร ก็หาไม่บางฉบับเราก็ประกาศใช้เป็นจังหวัดหรือบางแห่งที่เราเห็นเหมาะสม ที่เราทำเช่นนั้นเราจะทำยังไม่ได้ทีเดียวทั้งประเทศ เราก็ค่อยคิดขยายไปที่ละเล็กทีละน้อย เมื่อเราทำเช่นนั้น เราจะได้ช่วยเหลือราษฎรของเราเป็นอย่างดี

ในเรื่องที่ท่านรัฐมนตรีว่าไม่มีเงิน
จ่ายนั้น ข้าพเจ้าอยากจะพูดอย่างเทกระ-
เบาที่เดียวว่า ถ้ามีเงินแล้ว ไม่ใช่รัฐ-
บาลจะมีเงินใคร ๆ ก็ทำได้ ฉะนั้นปัญหา
เรื่องเงินไม่มี เราก็คควรจะหาวิธีการหรือ
เปลี่ยนนโยบายอย่าง หนึ่งอย่างใด ที่จริง
เท่าที่รัฐบาลต้องจ้างข้าราชการที่สำคัญ ๆ
และให้เงินเดือนแก่ละคน เป็นจำนวน
หลายร้อยหลายพัน ไม่ใช่จ้างแรงงาน
ท่าน ถ้าพูดถึงจ้างแรงงานนาย ก.
เสมียนคนหนึ่งกับรัฐมนตรีคนหนึ่ง แร้ง
งานก็เท่ากัน ที่รัฐบาลต้องสู้สละเงินเป็น
จำนวนมาก ๆ ก็เพื่อข้อศกบัญญัติ ข้อ
ความฉลาด และข้อมันสมองของข้าราชการ
เหล่านั้นนั่นเอง จึงให้เงินเดือนกัน
มาก ๆ เพราะฉะนั้นในเรื่องว่ามีเงินเดือน
หรือ ไม่มีเงินนั้นเราน่าจะตัดคำนึงเสีย
เพราะฉะนั้น ในเรื่องเหล่านี้ ถ้าเราไม่มี
เงินพอ ข้าพเจ้าคิดว่าเราน่าจะค่อย ขยับ
ขยายไปที่เล็กทีละน้อย และในชั้น
ทำไม่ได้ คือทำอย่างอื่นไม่ได้ ก็เพียง
แต่สำรวจพื้นที่ดินให้ละเอียดล่อว่าที่ดิน
เหมาะเพื่อให้ราษฎรทราบไว้ ถ้าหากว่าทำ
ไม่ได้ทั่วประเทศก็ควรทำเป็นเมือง ๆ ไป
เพื่อประชาชนจะได้เลือกเป็นที่ประกอบ
การอาชีพ อย่างว่าแต่ศาสนาซึ่งเป็น
ชาวไร่ชาวนาเลย เพื่อนของข้าพเจ้าผู้

หนึ่งได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า แม่แต่ข้า
หลวงบางคน ได้เคยแนะนำให้ราษฎรไป
ปลูกถั่วเหลืองในที่แห้ง ซึ่งเป็นความ
จริงแล้วถึงหน้าหนาว น้ำท่วมหัว ซึ่ง
ความจริงสถานที่นั้นปลูกไม่ได้เลยนี้ ข้า-
หลวงของเรายังรู้ไม่เท่าถึงการเหมือนกัน
ก็เมื่อเช่นนี้แล้ว จะให้ราษฎรเรารู้ได้
อย่างไร เพราะฉะนั้นเป็นการสมควร
แล้ว ที่จะให้เป็นไปอย่างที่ท่านสมาชิก
เสนอมา ข้าพเจ้าจึงขอให้สภา ฯ รับ
หลักการแห่งร่าง พระราชบัญญัติ ฉบับ
นี้ไว้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็น ข้าพเจ้าจะขอให้
ประชุมวินิจฉัน โดยการลงมติ

ผู้ใดเห็นว่าควรรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัติ ฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๘ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๙ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ตกไป
ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติ การทะเบียนคนต่าง
ต่าง พุทธศักราช ๒๔๘๓ ของนาย
เธียร วิปุลากร

นายเชียร วิบุลากร (สงขลา) :
 ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอเสนอร่างพระราช-
 บัญญัติการทะเบียนคนต่างด้าว เข้ามา
 สู่สภาฯ ก็โดยมีหลักการว่า เพื่อเป็น
 การป้องกันไม่ให้คนต่างด้าวที่หลบหนี
 เข้ามาในราชอาณาจักรไทย แจ้งว่าได้
 เข้ามาก่อนใช้พระราชบัญญัติการทะเบียน
 คนต่างด้าว พุทธศักราช ๒๔๗๕

เหตุผลก็มีว่า ก่อนที่ข้าพเจ้าจะ
 ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ได้เคย
 ได้ทราบ และปรากฏว่าผู้ที่เป็นคนต่าง
 ด้าว ได้หลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักร
 โดยไม่ได้เสียค่าธรรมเนียม โดยอาศัย
 มาตรานี้อยู่ ข้าพเจ้าจึงได้ขอเสนอแก้ไข
 เข้ามา แต่ผู้ที่หลบหนีเข้ามา โดยมาก
 ก็พวกที่อยู่ใกล้ ๆ กับอาณาเขตของไทย
 คือเขาพูดภาษาไทยได้บ้างเล็ก ๆ น้อยๆ
 แล้วก็มาขี้แจงกับเจ้าหน้าที่ บอกว่าเขา
 ได้เคยมาอยู่ก่อนใช้พระราชบัญญัติฉบับ
 นี้ เมื่อทำการสอบสวน สำหรับพยาน
 และหลักฐานที่เขาจะหามาสำหรับอ้างอิง
 ก็โดยมากเป็นคนที่รู้จักที่อยู่ใกล้เคียงใน
 เขตเหล่านั้น จึงหาได้ง่าย แต่ความผิด
 ที่วางไว้ว่าผู้ที่ไม่มาแจ้งความภายใน ๙๐
 วัน ก็ให้ปรับไม่เกิน ๒๐๐ บาท แต่
 ความจริงก็ปรับเพียงบาท หรือ สองบาท

เท่านั้น จึงเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับ
 นี้ สำหรับมาตรา ๔ เดิมมีว่าดังนี้ ซึ่ง
 ข้าพเจ้าจะขออ่านตามพระราชบัญญัติ
 ฉบับเดิม "มาตรา ๔ คนต่างด้าวที่มีอายุ
 ตั้งแต่ ๑๒ ปีบริบูรณ์ขึ้นไป ซึ่งอยู่ใน
 ราชอาณาจักรไทยก่อนวันใช้พระราช-
 บัญญัตินี้ ให้ไปขอรับใบสำคัญประจำตัว
 จากพนักงานเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นที่ตนอยู่
 ภายในกำหนด ๙๐ วัน นับแต่วันใช้
 พระราชบัญญัตินี้ และให้แจ้งด้วยว่า มี
 คนต่างด้าวอายุต่ำกว่า ๑๒ ปีบริบูรณ์
 อยู่ในปกครองของตนกี่คน หากจะพึงมี"
 ที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ประกาศใช้
 มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕ จนถึงบัดนี้ ก็
 เข้าใจว่าคนที่ได้เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักร
 ก็คงไปขึ้นทะเบียนและขอใบประจำ
 ตัวหมดแล้ว เพราะเป็นเวลาถึง ๕ ปีแล้ว
 เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าควร จะยกมาตรา
 ออกเสีย เพื่อเป็นการป้องกันการหลบหนี
 ของคนต่างด้าวเพื่อหลีกเลี่ยงในการเสีย
 ค่าธรรมเนียม ๒๐๐ บาท เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าจึงหวังว่าสภาฯ นี้คงจะรับหลัก
 การไว้พิจารณาด้วยดี

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี
 ช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
 ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ รัฐบาลเห็น

ว่า ถ้าหากว่าผู้เสนอได้อ่านพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง ไม่ใช่พระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างด้าวแล้ว ท่านจะเห็นว่าในพระราชบัญญัติ คนเข้าเมือง นั้นมีแล้ว ซึ่งข้าพเจ้าจะได้อ่านให้ท่านฟังพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง มาตรา ๒๕ มีว่า “คนต่างด้าวผู้ใดไม่มีใบสำคัญประจำตัวตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนคนต่างด้าว ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นเข้ามาในราชอาณาจักรไทย โดยมีได้ปฏิบัติ ตาม บทบัญญัติ แห่ง พระราชบัญญัตินี้” นี้กฎหมายมีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นที่ท่านเขียนมานั้น แปลว่ากฎหมายของเราไม่มี แต่ว่าในเชิงกฎหมายต่างกันดังนี้ กฎหมายที่เขียนไว้ทั้งนี้เป็นการสันนิษฐาน ๆ นั้น ก็แปลว่าผู้ที่เข้ามาอาจจะสืบหากลางได้ แต่ส่วนฉบับที่ท่านเขียนมานั้นไม่มีทางสืบหากลางเลย คือชี้ว่าเป็นผิดทีเดียว นี่ที่รัฐบาลยังไม่ยอมรับร่างพระราชบัญญัติ ของท่าน ก็โดยเหตุที่ว่า ถ้าขึ้นแก้แล้วก็จะขัดต่อมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติทะเบียนคนเข้าเมือง ซึ่ง พระราชบัญญัติ นั้น มี ยกเว้น คนหลายประเภท

อีกประการหนึ่ง พระราชบัญญัตินี้เป็น พระราชบัญญัติ ที่มีผล ไม่ย้อนหลัง

อย่างพระราชบัญญัติอื่น ๆ ถ้าเขียนอย่างที่ท่านเขียนมาแล้วทุก ๆ คนที่เข้ามา มีความผิดหมด แต่ความจริงไม่มีผลถึงและในมาตรา ๔ นั้นให้การยกเว้นแก่บุคคล อย่างเช่นพวกสถานทูตอะไรต่าง ๆ มีการยกเว้นทั้งนั้น เพราะฉะนั้นกฎหมายที่มีอยู่แล้วนั้นเป็นการเหมาะสมแล้ว เพราะเพียงสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผิด ถ้าผู้นั้นสืบตามกฎหมายไม่ได้

สรุปพร้อมความแล้วที่ท่านผู้เสนอ ๆ มาก็เป็นเจตนาดีอย่างหนึ่งก็จริง แต่ที่ว่าเสนอมาผิดพระราชบัญญัติ ไม่ใช่เรื่องการทะเบียนคนต่างด้าว เป็นเรื่องพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง และนอกจากนี้แล้ว ในพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองนี้เองก็มีอยู่แล้ว และมีในทางสันนิษฐาน ซึ่งเป็นเครื่องมือในทางปกครองและศาลย่อมใช้ได้ทุกกรณี ถ้าเขียนอย่างท่านผู้เสนอ ซึ่งเป็นการผิดกฎหมายแล้ว ยังเป็นการแข็งทื่อ ไม่สามารถช่วยให้ในทางปกครองและทางโรงศาลวินิจฉัยได้ เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าถ้าท่านสมาชิกเข้าใจอย่างนี้แล้ว ก็คงจะถอนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปเสีย

นายเชียร วิปุลากร (สงขลา) : ตามที่ข้าพเจ้าเสนอมานี้ และเท่าที่ท่าน

รัฐมนตรีกรณฯ^๕แจ้งให้ทราบ ข้าพเจ้ายังมีข้อสงสัยอยู่ ตามที่ว่าพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง ตามมาตราที่^๖ได้แจ้งว่าผู้ใดไม่มีหนังสือประจำตัว คนนั้นให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้ที่หลีกเลี่ยงหรือหลบหนีเข้ามาในราชอาณาจักร แต่คราวนี้ สำหรับผู้ที่ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างด้าว ก็มีอยู่ว่า ผู้ที่เข้ามาก่อนใช้พระราชบัญญัติ^๗ให้ไปขอใบสำคัญประจำตัว ที่เรากำหนดให้ไปขอใบสำคัญประจำตัวมีกำหนดปีแล้ว ^๘ที่เขาก็ไม่ได้ไป เขามาภายหลัง ^๙ที่เขานำสืบได้ว่าเข้ามาก่อน ใช้พระราชบัญญัติฉบับ^{๑๐}นี้ เมื่อเรานำสืบเห็นเป็นความจริงว่าเขาเข้ามาก่อนใช้พระราชบัญญัติ^{๑๑}นี้จริงแล้ว แล้วเราปรับบ้างเพียงบาทหรือสองบาท ตามที่เคยเห็นและปรากฏมาแล้ว แล้วให้ใบสำคัญประจำตัวไปเช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าจะ ไม่เป็นการขัดกับพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง ^{๑๒}ที่พูดถึงมาตราที่ยกเว้นคนเหล่านั้น พูดถึงการยกเว้น มิได้พูดถึงผู้ที่เสียภาษีและผู้^{๑๓}ที่หลบหนีเข้ามา เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงยัง ^{๑๔}ข้องใจอยู่ว่าพระราชบัญญัติ ทั้งสอง คือ ระหว่างพระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างด้าว กับพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง ^{๑๕}ที่ว่าขัด

แย้งกันอยู่นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่เป็นการขัดแย้ง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าหากว่าตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนมาซึ่งเป็นการผิดตามหลักของกฎหมาย แต่ทว่าข้าพเจ้าขอเรียนถามว่าพระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างด้าวสำหรับมาตรา ๔ ^{๑๖}นี้ ใช้มาเป็นเวลา ๕ ปีแล้ว และคนที่เข้ามาก่อน ใช้พระราชบัญญัติ ^{๑๗}นี้จะได้มาจดทะเบียนกันหมดแล้วหรือยัง เมื่อถ้ายังไม่หมดเป็นเวลาถึง ๕ ปีแล้ว เราควรจะผ่อนผันคนชนิดนี้ไว้อีกหรือไม่

ขุนสมุหราชฤๅษี (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) :
 เนื่องจากท่านสมาชิกผู้นั้น ได้มีเจตนาดี และมีข้อสงสัยบางประการ รัฐบาลขอเรียนให้ทราบเป็นการภายในว่าในเรื่องนี้ไม่มีเหลือเท่าไรแล้ว เรามีกฎหมายอีกอันหนึ่งศักดิ์สิทธิ์เหลือเกิน คือกฎหมายเนรเทศ ถ้าเขาบิดไปบิดมากก็ส่งไป แต่ที่ว่า พูดยจริง ๆ ถ้าถูกกฎหมายแล้วรัฐบาลยินดี ^{๑๘}แต่ว่านี้ไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นหวังว่าท่านสมาชิกคงจะถอนดีกว่า

นายเชียร วิบุลากร (สงขลา) :
 ข้าพเจ้าขอถอน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 ผู้เสนอขอถอน จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

ที่นี้ข้าพเจ้าได้รับญัตติของนาย
ทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ขอเพิ่มเวลา วัน
ประชุม คือในวันพรุ่งนี้ วันเสาร์ตั้งแต่
เวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๑๗.๐๐
นาฬิกา และวันอังคารระหว่าง ๙.๓๐
ถึง ๑๒.๐๐ นาฬิกา และ ๑๔.๐๐ ถึง
๑๗.๐๐ นาฬิกา ทางรัฐบาลจะขัดข้อง
หรือไม่

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) :
ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางรัฐบาล ไม่ขัดข้อง ที่นาย ทอง อินทร์
ภูริพัฒน์ ขอเสนอให้มีการประชุมในวัน

เสาร์ เวลา ๑๔.๐๐ ถึง ๑๗.๐๐ นาฬิกา
ในวันอังคารเวลา ๙.๐๐ ถึง ๑๒.๐๐
นาฬิกา และ ๑๔.๐๐ ถึง ๑๗.๐๐
นาฬิกา ก็มีสองตอน ตอนเช้าและ
ตอนบ่าย จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็น
อย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ให้มีการ
ประชุมอนุมัติ ให้มีการประชุมเพิ่มขึ้น
ตามที่มีการอนุมัติให้มีการประชุมเพิ่มขึ้น
ตามที่ผู้เสนอ

พักประชุมเวลา ๑๕.๔๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมเวลา ๑๖.๑๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
สมาชิกไม่ครบองค์ประชุม เป็นอันว่า
เลิกประชุมได้

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๑๐ นาฬิกา

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ทองอยู่ เขียมบุญอิม
ร.ท.ประจวบ มหาจันทร์
บุญช่วย ชูทรัพย์
โมรา ณ ถลาง
ประสิทธิ์นรกรรม

ประเสริฐ บัณฑิตสุนทร ผู้จกรายการ
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ ..
ถิน จุฑารพ ..
สุรินทร์ ลีพลากร ..
วิศิษฐ์ ลูกอินทร์ ..

จำลอง คาวเรือง
เฉลา เทอลานนท์
อภัยสรสิทธิ์
พันธ์ มุลศาสตร์
เสกถ เจตสมมา
พงษ์ ศรีจันทร์
นายกวกหุ้มแพร
ตรวจแล้ว ๒๕/ก.ค./๘๕

เด็ก จารุณี
สุพันธ์ จิตรภักดิ์

..
..

ทองเปลว ชลภูมิ
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ป. วิเชียร ณ สงขลา
ประธานสภาผู้แทนราษฎร